

Творіння одного майстра відображає передусім внутрішній світ і глибину бачення самого автора. Роботи ж кількох митців виражають уже смаки та світобачення цілого покоління людей. Ну а районний музей (керує ним, витягуючи на своїх плечах усе "господарство", Лідія Семенівна Полищук) відображає віяння цілих епох -- від неоліту і давньоруських віків до переломних часів громадянської та вітчизняної воєн. Знаходять своє місце на вітринах історії і експонати наших років -- часів незалежності України.

* * *

Ось і нещодавно відбулась тут виставка робіт народних умільців Володимиреччини. І хоча дуже не просто було її організувати (це ж треба знайти того умільця, домовитися про участь у виставці, допомогти з доставкою і, нарешті, все естетично оформити), та скільки задоволення, добрих і вдячних слів вона принесла відвідувачам. Без тієї неправди можна сказати, що посадові особи району побували на ній не в силу службової необхідності, а з захопленням звичайного громадянина, який розуміє і цінить красу. Бо можна просто визнати талант, але не так просто дати можливість майстрам виставити свої твори на огляд багатьох людей, прилучаючи й інших до творення невмирущої української культури через красу звичайнісіньких речей.

Однак виставка відбулася і з неабияким успіхом. Якими тільки вишиванками, рушниками та чудо-килимами не хизувалися стіни музею! В номінації вишивок брали участь володимирчани Галина Верешко, Тамара Курач (рушники), Катерина Мороченець (килими та доріжки, мережані поліськім орнаментом), жителька села Красносілля Надія Базан (рушники), жителька села Воронки Ганна Базака (вишивка) та рафалівчанка Тамара Силна (вишиті картини). Виставочні стенди милували око численних відвідувачів виробами з лози (пен-

Золоті самородки -- на виставці

Культура

сіонер-умілець із Цепцевич Антон Філончук), солом'яними капелюхами, іграшками, корзинами, вазочками, намистом (творилися умілими руками Олени та Тетяни Міцут із Антонівки), а в'язання крючком представила володимирчанка Людмила Кушнір.

Сподобались вироби, творені ніжними жіночими руками. Свідчать про це записи в книзі відгуків: "З великим інтересом і приємністю оглядали виставку народних майстрів Володимиреччини. Особливо припали до душі роботи з дерева, соломки, оригінальні і різнобарвні рушники. Хоч-

тея побажати здоров'я і нових творчих доробків майстрам народної творчості, подякувати організаторам за те, що зуміли відшукати ці роботи і виставити їх на очі людські, щоб радували і піднімали настрій. Бажаємо успіхів і нових виставок!

З повагою вокальне тріо "Зорецвіт".

А ще радували око розмітаним кольорів картини народних художників Олексія Сірого з Цепцевич та Олени Федорук із Хиноч.

Багато було представлено й виробів із дерева. І зовсім не здається архаїзмом різьблена скульптура чи портрет Тараса Шевчен-

ка на декоративній тарелі поруч з комп'ютером. Бо не просте то мистецтво -- відбити у непорушному дереві анатомічну довершеність людського обличчя, передати його риси настільки глибоко і точно, що, здається, портрет от-от оживе. Тим, мабуть, і притягує різьблення по дереву любителів гострого різця: непокірне скорити, неможливого досягти і створити живий образ, вклавши в нього часточку душі.

Тож пропонували на огляд широкого загалу свої різьблені вироби з дерева і вихованці Володимирецького ПТУ-29, де вчать цьому умінню, і майстер згаданого училища Валентин Тишковець, а також умілець із Жовкинь Микола Рабий, з Воронок -- Олексій Якубський, із Цепцевич -- Юрій Сорока. Довго можна роздивлятися і захоплено торкати-ся рукою до випуклочолих портретів на декоративних тарелях та портретах, до скульптур і панно, рамок під дзеркала і різьблених хрестів, милуватись строгістю геометричної й оригінальністю яворівської різьби, вбирати очима контурні обриси прекрасної дівчини на темнокоричневому тлі й дивуватись самотності кожної речі. Бо з любов'ю до роботи узятий різець повертає сторичею майстрові і -- людям, що триматимуть ту річ у руках.

Усе це, про що розповідаю, -- то дійсно народне мистецтво, невмируще ні за яких часів, яке треба бачити на власні очі, а не слухати чийсь порівняльну оповідь. Бо витворений не за одну годину листочок прегарної квіт-ки можна лише побачити, але -- не розповісти про нього...

А закінчити свій репортаж, подякувавши Лідії Полищук, Лідії Жогло та Ілоні Курач за організацію виставки, хочу на тому ж піднесеному акорді музейного свята. Бо не один глядач думав, мабуть, так, як Тетяна Салницька з Володимирця: "Не хочеться залишати зал виставки... Низький уклін людям, які мають дійсно золоті руки. Добра і здоров'я на многії літа!"

Сергій СКІБЧИК.